

IANCU LAURA

Télutó

ha hátra nézek nem azt keresem
felszáradt-e lábam nyoma
s a patakban sem arcom
maradványai néznek vissza
ha ömlik a fény
a hideg visszavonul lábamba
s mint mély sóhajtás a tudóm tágítja
vállam rángatja ide-oda
két vak kő kiáltozik
zúzmarás szerelmes pár
még nem ölelte ki magát
és hol vannak még a hajnali órák
a fák talpát csiklandozó szél
összefagyott kezem s nem tudja
egybenótt imádkozik vagy fél

Markolók

az angyalszobornak
amit a téesz a földből kimarkolt
álmomban kiújul a szárnya
s a keselyű válláról csap
a szemérmes búzatábla bujdosóira
s miközben beszélni tanítom a gipszajkat
s a glória csillagát újrafestem
évszakidegen puffedt homályok
takarják el a Napot
jobb is hogy ez az eső
csak a keddre virradó éjszakámra zúdult volna
nincs angyal nincs föld nincs búza
csak tücskök bogarak kukacok
kicsik és finnyásak: nem markolásznak
ördög tudja mióta éheznek hogy
mindenkit felfalnak

Tolvajbeszéd

forduljak el – mondta anyám
ha szemből támad a kísértés
s ha minden az? – kérdezem én
hol eltűnőben
hol a lábban a vér
újságból kivágott arc
nem látom nem is hallom
csak fölél mint a szél szívja
testlen belébe a föld nedűjét
és leszek megszitált por
erdők büntudat-takarója
forduljak el – ha mondja
a szembenézés vakságot okoz
s a vak embert oda viszik ahova –
a többit úgy is tudom
de a lassú lilulás tisztítótüze
bár neve: fájdalom
színváltó görbületeibe’ – ugye én is látom
ugyanott ugyanabban a sivatagban
te már ülsz én még féltalpan

Béke madarakkal

csodálkozol hogy
szanaszét hagyott tárgyaidd kihűlnek
azt hiszed ha
egymás mellé teszem
összefognak megölelnek
a balzsam amit hajamra kentem
estére levegőtlen lesz
s már észre sem veszem
vidám érkezésedet
hullámzó mozdulataid
nem hozzák vissza
a vihar előtt csend
hajszolt békegalambjait